

οἱ νεροσυρμές οἱ γαργαρόνερες | καὶ τὰ δέντρα ποῦ
[βροχοσταλάζουν.

βροχοστάλαμα τό, ΑΚυριαζ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστο-
λίδ. 180.

Ἐκ τοῦ ρ. βροχοσταλάζω.

Σταγόνες βροχῆς: Ποίημ.

Τῇ νύφῃ θὰ περάσουνε | κ' ἡ ρούγα ἀναφτουρίζει,
'ς τὸ πιάττο τὰ ροδόφυλλα κ' οἱ εὐκὲς σὰν βροχοστάλαμα.
Πβ. βροχοσταλίδα.

βροχοσταλίδα ἡ, Γ' Αθάν. Χριστουγενν. Τσαρούχια
ἐν Ν' Εστ. 2,1087.

Ἐκ τῶν οὐσ. βροχή καὶ σταλίδα.

Σταγὼν βροχῆς: Οἱ βροχοσταλίδες τὸν χτυποῦσαν
'ς τὰ μοῦτρα. Πβ. βροχοστάλαμα.

βροχούδα ἡ, ἀμάρτ. βρουχούδα Θράκ. (Αἰν. Μα-
ρών.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. - ούδα.

Ὀλίγη βροχή ἐνθ' ἄν.: Νὰ ἔκανι μὰ βρουχούδα, θὰ
δρουσίζ' ἄν οὐ κάμπους Μαρώιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βρο-
χιδάκι.

βροχούλλα ἡ, κοιν. βρουχούλλα βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. - ούλλα.

Ὀλίγη βροχή ἡ ψιλή βροχή κοιν.: Ἐρριξε - ἔπασσε
μὰ βροχούλλα κοιν. || Ποίημ.

Ἀπ' τὸν κατάμαυρο οὐρανὸ ψιλή βροχούλλα στάζει
κι ἀνθὸς δὲν εἶν' ἐδῶ νὰ πιῇ, δειντράκι διπρασμένο
ΠΝιρβάν. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 275. Συνών. ἰδ. ἐν
λ. βροχιδάκι.

βροχούλλι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόχος (II) καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. - ούλλι.

Ὁ σπάγγος διὰ τοῦ ὁποίου συσφίγγεται τὸ στόμιον
τοῦ σακκίου.

βροχούρα ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- ούρα.

Συνεχῆς βροχή.

βροχούτσι τό, ἀμάρτ. βρεχούτσι Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή, παρ' ὃ καὶ βρεχό, καὶ τῆς πα-
ραγωγικῆς καταλ. - ούτσι.

Βροχούλλα, ὃ ἰδ.: Ἐκὶ καλὲ τὸ βρεχούτσι κ' ἐξεξίς
ἐπέρει (ἦτο καλὴ ἡ βροχούλλα ποῦ ἔρριξε χθές).

βροχοχάλαζο τό, ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παλληκάρ. 63
— Λεξ. Βλαστ. 360 Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βροχή καὶ χαλάζι.

Βροχή μετὰ χαλάζης ἐνθ' ἄν.: Παίρνουν τὰ παλαμά-
ρμα μέσα, ἀπλώνουν τὰ πανγὰ καὶ μὲ τὸ κίνημά τους ξε-
σπάει τὸ βροχοχάλαζο ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν.

βροχοχιονισμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. βρουχουχιουνι-
σμένους Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Μετοχ. τοῦ ρ. *βροχοχιονίζω.

Ὁ βρεγμένος καὶ χιονισμένος: Ἄσμ.

Καλῶς τὰ Φῶτα τὰ στεγνά | καὶ τῇ Λαμπρῇ βρεμένη,
καλῶς καὶ τὰ Χριστούγεννα | τὰ βρουχουχιουνισμένα.

βροχόχιονο τό, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βροχή καὶ χιόνι.

Βροχή μετὰ χιόνος. Συνών. νερόχιονο, χιονόνερο.

βρόχωμαν τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. βροχώνω (I).

Ἡ συρροή πλήθους ἐπὶ τὸ αὐτό.

βροχώνω (I) Πόντ. (Ἀργυρούπ. Κερασ. Οἰν.) βρου-
χώνου Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή.

1) Συρρέω που βροχηδὸν Πόντ. (Ἀργυρούπ. Κερασ.
Οἰν.): Ὁ λαὸς ἐβρόχωσαν Κερασ. Ἐβρόχωσαν οἱ γυναῖκες
ἀπάνω μου Οἰν. Τὰ ψάρῃ ἐβρόχωσαν 'ς σὸν γαλὸν αὐτόθ.

2) Καταφέρω κυττήματα βροχηδὸν, κυτπῶ δέρνω,
Μακεδ. (Κοζ.): Θὰ πιάσουν τοῦ ξύλου κι θὰ σὶ βρουχώσουν.

βροχώνω (II) ἀμάρτ. βροχούνου Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.) βρουχώνου Μακεδ. (Σισάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόχος (II).

1) Συλλαμβάνω διὰ βρόχου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Δὲν
ἐβρόχουσα τίποτα ἐσήμερο 'ς τὸ κυνήγι. β) Συλλαμβάνω
Μακεδ. (Σισάν.): Ἄν σὶ βρουχώσουν, δὲν θὰ μπουρέσης
ποντὲς νὰ ξισυρθῇς ἀπὸ τὰ δικράνια μου (δικράνια = δά-
κτυλα) || Φρ. Βρόχουσα τοῦ κουλουβὸ (πῆρα τὸ χρεῖμα,
ἡ φράσις ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ τῶν τεκτόνων)
αὐτόθ. Βρόχουσι τοῦ Θόδουρου κι καψάλα (Θόδωρος =
ρακὴ, καψάλα = φύγε, ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ τῶν
τεκτόνων, πᾶρε τὴν ρακὴν καὶ φύγε) αὐτόθ. 2) Με-
ταφ. ἐπιτυχῶν Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Ἐιδίᾳ γὰρ δου-
λειὰ καὶ πούπετα δὲν ἐβρόχουσε. Δὲ βροχούνεις πονθενὰ
μπροστά μου (δὲν ἔχεις μεγαλυτέρας ἐπιτυχίας ἐμοῦ, δὲν
μπορεῖς νὰ ἐπιτύχῃς καλύτερον ἀπὸ ἐμὲ εἰς ἀπόκτησιν
τινός).

βροχώτρια ἡ, Θράκ. (Μυριόφ.)

Θηλ. τοῦ οὐσ. *βροχωτής.

Ἡ γυνὴ ἡ κρατοῦσα διὰ τῶν χειρῶν τῆς ἀπὸ τὰς μα-
σχάλας τὴν λεχώ, ὅταν τίκτη (ἐκ τοῦ ἔθους καθ' ὃ ἡ γυνὴ
κατὰ τὸν τοκετὸν στηρίζεται ἀπὸ τὰς μασχάλας τῆς εἰς
σχοινίον κρεμάμενον ἐν εἰδει βρόχου ἐκ τῆς ὀροφῆς τῆς
οἰκίας πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ τοκετοῦ). Πβ. σφίχτρα
(ἰδ. σφίχτης).

βρῦ μόρ. ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 97.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. μορ. βρῦν.

Λέξις τῆς γλώσσῃς τῶν μικρῶν παιδιῶν, ὅταν θέλουν
νὰ ζητήσουν νερό: «Ἡρχισαν νὰ τρώγουν τὰ παιδιὰ τοῦ
Δημήτρι τοῦ Σκιαδεροῦ, δὲν ἐταιριάζοντο εὐκολα, ἐφώ-
ναζαν, ἐγρίνιαζαν κ' ἐθορυβοῦσαν, τὸ ἕνα ἤθελε τσιτσι,
δὲν ἤθελε μαμμά, τὸ τρίτον κλαυθμηρίζον ἐζήτει βρῦ».

βρυάζω (I) πολλαχ. βρυάζον Ἡπ. (Ζαγόρ.) βι-
ργάζω Πελοπν. (Λάστ.) βιργάζον Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)
βρυγιάζω Ἀνδρ. Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀχαῖα) βιργιάζον
Προπ. (Ἀρτάκ.) βιργιάζω Μακεδ. (Ἄνω Κώμ.) βου-
ργιάζω Ἡπ. φρυγιάζω Πελοπν. (Μάν.) ἀβρυιάζω Θράκ.
(Αἰν.) Κρήτ. Κύθν.— ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,382 ὀβρυ-
ιάζω Κρήτ. βκάζω Κύπρ. ἀβκάζω Κύπρ. ἀβρυῶ
Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. βρυάζω = ἐξοιδαίνομαι, πρήσκομαι, ἐγκυ-
μονῶ, ἀναβλύζω. Διὰ τὸν τύπον βκάζω ἰδ. ΧΠαντελίδ.
Ἀφιέρωμ. εἰς ΓΧατζιδ. (1921) 208.

Α) Κυριολ. 1) Ὑπάρχω ἐν ἀφθονίᾳ, βρίθω πολλαχ.:

Ἡβρυνάσανε οἱ πεντικοὶ Κίμων. Ἐβρυνάσαν οἱ ψύλλοι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐφέτο λάχανα βρυνγιάζον ὅπου νά πὰς Πελοπν. (Ἀχαΐα). Βρυνάζουν οἱ ἀργάτες Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Βρυνάζ' ἢ πέρδικα Σέριφ. Ἐβρυνάσαν οἱ καρποὶ Χίος. Ἡ παπαρούνα χῦμα ἐκεῖ βρυνάζει ΓΒλαχογιάνν. Πεταλ. 7 Ὁ κόσμος βρυνάζει σὰν μυρμηκιά ξεχυμένη ΑΤανάγρ. Ἀγγελ. ἐξολοθρ. 201 || Φρ. Μοῦ βρυνάζανε (μοῦ ἐπερίσσευσαν) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Σοῦ βρυνάξε (εἰρωνικῶς πρὸς τοὺς διεκδικοῦντας τι ἄνευ δικαιώματος) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Κορινθ.) Σοῦ φρυνάξε (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Μάν. Βρυνάζει (ἀρκεῖ, φθάνει) Πελοπν. (Δημητσάν.) || Παροιμ. Τὸ μοναστήρι νά 'ν' καλὰ κ' οἱ καλογέροι βρυνάζουν (ὑπάρχοντος τοῦ βασικοῦ πράγματος τὰ δευτερεύοντα ἀφθονοῦν) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) || Ἄσμ.

Ἐγώ, ψυχὴ μου, σ' ἀγαπῶ, μὰ δὲ βολοῦν οἱ τρόποι, οἱ δρόμοι μας εἶναι στενοί, βρυνάζουν οἱ ἀνθρώποι
Ἡπ. || Ποίημ.

Σοῦ πα πῶς εἶναι δυνατό νὰ ξεσπερμένη ὁ ξένος, τοῦ φύτρωνε σὰν κύπερι καὶ σὰν τὴν ἀγριάδα, καὶ ἀπ' ἄκρη 'ς ἄκρη ἀβρυνάξε κ' ἐπνιγε τὴν Ἑλλάδα ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. βρυνμιδιάζω. β) Εἶμαι πλήρης πράγματός τιнос Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ. ἄ.: Ὁ δεῖνα βρυνάζ' ψεῖρις Ζαγόρ. 2) Πληθύνω Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κίτ. Κόρινθ. Λάστ. Μάν.): Ἐμεῖς ἐτρυνήσαμε κ' ἐβγάλαμε πολὺν λάδι, μᾶς τὸ βίρναξε ὁ Θεὸς Κίτ. Τὸ βρυνάξε ὁ Θεὸς τὸ στάρι μου φέτος Κορινθ. || Φρ. Νὰ δούς τὸ βιρυνάξη ὁ Θεός! (εὐχή) Κίτ. || Παροιμ. Ὅσο βρυνάζει ὁ Θεὸς τὸ γέννημα, παίρνει ὁ διάβολος τ' ἄλεύρι Ἀρκαδ. κ. ἄ. β) Παράγω θόρυβον καὶ ταραχὴν Κρήτ.: Ὁβρυνάξε ἐπαὲ ὁ κόσμος. 3) Ἀναβλύζω, ἀναβρύω ὕδωρ, ἐπὶ ἐδάφους Κύπρ.: Ποὺν τὲς πολλὲς βροθεὲς ποῦ 'καμε φ-φέτι ἐβκάσαν οἱ τόποι-γ-δοπθ-θεν ρέξεις τρέχουν νερὰ (ρέζω = περνῶ, διαβαίνω) Κύπρ. Καὶ ἀμτβ. Ἀνδρ.: Βρυνγιάζει τὸ νερό. Β) Μεταφ. 1) Σφριγῶ, σπαργῶ Ρόδ. Λέσβ. 2) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ μανιώδους ὀργῆς, φρυνάσσω Ἡπ.: Ἄσμ.

Ἐξύπνησεν ὁ Χαντσερὴς καὶ σκούζει καὶ βρυνάζει, βρίσκει τὲς πόρτες του κλειστὲς καὶ τὰ θερὰ λυμένα.

βρυνάζω (II) Κάρπ. ἀβρυνάζω Κρήτ. (Σφακ. κ. ἄ.) ὀβρυνάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρύο.

Πληροῦμαι βρύων ἐνθ' ἄν.: Ὁβρυνάζου δὲ δαδρὰ Σφακ. || Παροιμ. Ἄν δὲ δολυκαιρίση ἢ πέτρα 'ς τὸ νερό, δὲν ὀβρυνάζει (ἐπὶ ἐκείνου ὅστις ἀποτυγχάνει εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, διότι μεταβάλλει συχνὰ ἐπάγγελμα) Κρήτ. || Ἄσμ.

Βρίσκω τὴ βρύσι κ' ἔστεικε κ' ἦτονε καὶ ἀβρυνασμένη, ἀβρυνά 'χε καὶ ἀβρυνοκάλαμα καὶ ὦραιο περιδοκλάδι (περιδοκλάδι=κισσόν) Κρήτ. Συνών. βρυνώνω 1.

βρυνανίζω Πελοπν. (Μάν. Καρδαμ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. βρύω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ανίζω, περὶ τῆς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. 12 (1948) 59 - 60.

Ἀναβλύζω, συνήθως κατὰ τρίτον πρόσωπον. Συνών. βρυνίζω.

βρυνάρικος ἐπίθ. ἀμάρτ. μπρυνάρικος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βρυνάρις βρύο.

Ὁ πλήρης βρύων.

βρύασμα τό, ἀμάρτ. βκάσμα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρυνάζω. Διὰ τὸν τύπον βκάσμα ἰδ. ΧΠαντελίδ. ἐν Ἀφιερώμ. εἰς ΓΧατζιδ. (1921) 208.

Ἀνάβλυσις ὕδατος: Ποὺν τὴν βαρυνδεμιωνιὰν τὴν πολλὴν ὅπου πάεις οὐλον βκάσματα θωρεῖς.

βρυνασμός ὁ, Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρυνάζω.

Ἀφθονία ἐνθ' ἄν.: Βρυνασμός κῆ ψείρας (κῆ=τῆς) Μύκ. Βρυνασμός τῶ ψυλλῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

βρυνίζω ἀμάρτ. βρυνίζον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. βρύω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,276.

Βρυνανίζω, ὁ ἰδ.: Βρυνίζ' νιρό.

βρύμα τό, ἀμάρτ. βρύμαν Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. βρύω. Περὶ τῆς λέξεως ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. 16 (1951) 5.

Περιουσία καὶ δὴ μεγάλη: Φρ. Ἐδ' πολλὰ βίον καὶ βρύμαν. Ἐχάσεν βίον βρύμαν (μεγάλην περιουσίαν).

βρυνμάδα ἡ, Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βρύμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (I).

Ἀφθονία, πληθώρα: Ἐχει σῦκα βρυνμάδα. Συνών. βρυνμίδιν, βρυνμός.

βρυνμιδιάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρυνμίδιν.

Πολλαπλασιάζομαι, βρίθω: Ἐβρυνμίδισαν οἱ κορροὶ 'ς τὸ στρωμάν του. Συνών. βρυνάζω (I) Α 1.

βρυνμίδιν τό, Κύπρ. βρυνμίν Κύπρ. βρυνμίν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρύμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδιν. Ὁ τύπ. βρυνμίν ἐκ τοῦ βρυνμίν. Ἰδ. ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 12.

Πολὺν πληθος, ἀφθονία: Ἦταν βρυνμίδιν οἱ πουργέλλες 'πάνω 'ς τὲς πουργελλέες. Οἱ φτεῖρες ἐν' βρυνμίδιν 'πάνω 'ς τὴν τσεφαλὴν του. Συνών. βρυνμάδα, βρυνμός.

* **βρυνμιδιώνω**, βρυνμιώνω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρυνμίδιν.

Αὐξάνω, μεγαλώνω: Ἐβρυνμιώσαν οἱ πατάτες μας.

βρυνμός ὁ, Κύπρ. Ρόδ. βρυνμή ἢ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. βρύω.

Βρυνμίδιν, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Βρυνμός κοτσούφοι - πέρδικες κττ. Ρόδ.

βρύο τό, πολλαχ. καὶ Πόντ. βρύον Ἰκαρ. Κρήτ.

Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Σινώπ.) Ρόδ. βρυν Πόντ. (Ὁφ.) βρυν Εὐβ. (Ὁρ.) Ἡπ. (Ἀρτ.) Σκῦρ. — Λεξ. Πρω.Δημητρ. ἀβρυν Κρήτ. Κύθηρ. Λέσβ. Σῦρ. Ρόδ. Χίος — Λεξ. Βλαστ. 466 μπρυν Ρόδ. ὀβρυν Εὐβ. (Κάρυστ.) ὀβρυν Ἀνδρ. Θράκ. (Σωζόπ.) Ἰκαρ. Κρήτ. Χηλ. βρυν Κάρπ. Μύκ. Ρόδ. Σκῦρ. Σύμ. βρυνγὶ Ἀνδρ. Κρήτ. Σίφν. ἐβρυνό Σύμ. Χίος ὀβρυν Κάρπ. Κρήτ. (Σφακ.) ὀβρυν Λέσβ. ὀβρυν ΣΜυριβήλ. Ζωή ἐν τάφ. 200 βρυνγὸ Κάλυμν. Κρήτ. φρυν Κρήτ. βρύα ἢ, Θράκ. (Αἰν.) Κύθηρ. Λέσβ. Ρόδ. ἀβρυνά Κύθηρ. ὀβρυνά Ζάκ. ὀβρυν Θράκ. (Σαμακόβ. Σιρέντζ.) Στερελλ. (Δεσφ.) βρυνά Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Θράκ. (Αἰν. Σηλυβρ.) Ἰμβρ. Ἰων. (Σμύρν.) Λέσβ. Σκῦρ. βρυνγὰ Κρήτ. ἀβρυνά Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Κέρκ. Κρήτ. (Σέλιν.) Κύθηρ. Κύθηρ. Πελοπν. ὀβρυνά Εὐβ. (Κύμ. Ὁρ.) Ἡπ. Ἰθάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Λευκ. Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Βούρβουρ. Γέρμ. Καλάβρυτ. Καλαμ. Κόκκιν. Λακων. Λάστ. Λεβέτσο. Λογγ. Μάν. Μεγαλόπ. Παππούλ. Τριφυλ.) Ρόδ. — Λεξ. Βυζ. ὀβρυνά Εὐβ. (Ἀρκ.

